

Udenrigsministeriet: Dansk sikkerhedspolitik 1948-1966 – Bind II: Bilag

5. Uddrag af udenrigsminister Bevins tale den 22. januar 1948 i Underhuset i London (side 22-23)

Bilag 5

Uddrag af udenrigsminister Bevins tale den 22. januar 1948 i Underhuset i London (Oversættelse fra engelsk)

.....
Men hele den udvikling, som jeg har beskrevet, peger givet mod den slutning, at Vesteuropas frie nationer nu må knytte sig nært til hinanden. Hvor meget har disse lande ikke til fælles. Vore ofre under krigen, vort had til uret og undertrykkelse, vort parlamentariske demokrati, vor stræben efter økonomiske rettigheder og vor opfattelse af og kærlighed til friheden er fælles for os alle. Vor britiske indstilling, som min højtærede ven, premierministeren, nylig talte om, hviler på principper, som også appellerer stærkt til den overvældende del af Vesteuropas folk. Jeg tror, at tiden er moden til en fastere sammenlængning af Vesteuropa.

Vi tænker i denne sammenhæng først og fremmest på det franske folk. Som alle gamle venner har vi fra tid til anden afvigende opfattelser, men jeg tvivler på, om der nogensinde før i vor historie har ligget så megen velvilje og respekt bag forholdet mellem de to folk, som der gør i dag. Vi har et fast samarbejdsgrundlag i Dunkerque-traktaten, vi deltager begge i det Europæiske Genopbygningsprogram, og jeg vil også gerne minde »huset« om det nyttige og praktiske arbejde, der udføres af den engelsk-franske økonomiske komité. Gennem denne komité er det allerede lykkedes os at hjælpe hinanden med vore økonomiske vanskeligheder, skønt ingen af os, for at sige det ganske ærligt, i begyndelsen havde særlig meget at kunne hjælpe den anden med. Men komiteen var nyttig, og det arbejde, den udførte, var nyttigt på et meget kritisk tidspunkt. Vi foreslår ikke nu en formel politisk union med Frankrig, som det undertiden er blevet foreslået, men vi vil opretholde den snævrere mulige kontakt og arbejde for et stadigt nærmere sammenhold mellem de to nationer.

Tiden er inde til at søge veje og midler til at udvikle vore forbindelser med Benelux-landene. Hermed mener jeg, at vi i nær forståelse med vore franske forbunds-fæller skal indlede samtaler med disse lande. Jeg kan meddele »huset«, at vore repræsentanter i Bryssel, Haag og Luxemburg i går blev instrueret om at foreslå sådanne samtaler i forståelse med deres franske kolleger. Jeg husker, at da jeg efter at have underskrevet Dunkerque-traktaten rejste gennem Bryssel på vej til Moskva, var der en korrespondent, der spurgte mig: »Hvad med en traktat med andre lande, herunder Belgien?« Mit svar, som jeg citerer, var dette: »Jeg håber at underskrive en lignende traktat med Belgien og med alle vore gode naboer i Vesten. Arbejdsregeringen vil gøre alt, hvad der er muligt, for at forhindre, at der sker misforståelser, som kan føre til aggression. I har lidt under to krige; I har været besat to gange under to krige, og England har to gange måttet kæmpe meget hårdt. Storbritannien er stadig klar over den store rolle, det må spille. Det vil gøre alt, hvad der er muligt, for at forhindre en ny konflikt i Vesten, hvad enten den måtte komme fra Tyskland eller andetsteds fra.«

Det er således mit håb, at der med vore nære naboer, Benelux-landene, vil blive indgået traktater, som sammen med vor traktat med Frankrig kan danne en vigtig

(Bilag 5 fortsat)

kerne i Vesteuropa. Vi må derefter gå ud over vore umiddelbare naboers kreds. Vi må overveje spørgsmålet om at knytte andre historiske medlemmer af den europæiske civilisation, herunder det nye Italien, til denne store plan. Disses deltagelse til sin tid er naturligvis ikke mindre væsentlig end de landes, som vi af geografiske grunde, om ikke andet, må forhandle med først. Vi tænker nu på Vesteuropa som en enhed. Vesteuropas nationer har allerede på Paris-konferencen om Marshall-planen vist deres evne til hurtigt og effektivt samarbejde. Det lover godt for fremtiden. Vi vil gøre alt, hvad vi kan, for at fremme samarbejdsånden og udbygge samarbejdsmaskineriet. Det glæder mig i denne forbindelse at kunne meddele »huset«, at Hans Majestæts regering som en praktisk øjeblikkelig foranstaltning til at gøre vore forbindelser med Vesteuropa snævrere, foreslår at lempe forbudet mod turistrejser. Jeg skal senere komme nærmere ind på dette spørgsmål.

Vore formelle forbindelser med de forskellige lande er måske ikke helt de samme, men mellem dem alle skulle der være en virkelig forståelse knyttet af fælles idealer, som Vestmagterne to gange i én generation har udgydt deres blod for. Hvis vi på samme tid skal bevare freden og vor egen sikkerhed, kan vi kun gøre det ved at opbyde en moralsk og materiel styrke, som vil skabe tillid og kraft i Vesten og indgyde respekt andetsteds, og dette vil sige, at Storbritannien ikke kan stå uden for Europa og betragte sine problemer som fuldstændig adskilte fra sine europæiske naboers.

.....